

Himnes, per Cati Moyà

La periodista cultural del canal balear IB3 reflexiona sobre què fa que certes cançons esdevinguin himnes

Cati Moyà | Arxiu

La notícia de la mort de na **Raffaella Carrà** ens va agafar a tots a contrapeu tot i ens parla, com ho fan gairebé totes les notícies des del març de 2020, del final d'una era: el món mai no tornarà a ser com ha estat. És evident i, no obstant això, assumir-ho és encara una tasca pendent. Ara bé, la desaparició de la **Carrà** ens deixa el conhort de confirmar que les seves cançons no tenen data de caducitat. Han estat globals, sí, però han estat sobretot eternes, ens han parlat de sentiments compartits més enllà del temps i de l'espai i han creat comunitats diverses i plurals al seu voltant... i no són això els himnes?

El concepte d'himne s'associa, en el seu significat original, a la religió: era un cant a un Déu, a un heroi, a un sant. Amb el temps ha esdevingut un símbol més de representació d'un Estat, alguns amb més fortuna musical, d'altres amb més capacitat d'arrelar entre els seus ciutadans. Ara bé, la definició d'himne s'ha eixamplat i ha aconseguit ajuntar un grapat de noms, de sentiments, fins i tot de valors a exaltar que traspassen fronteres en un món globalitzat. "We Are the Champions" de **Queen** és l'himne de la victòria -o del futbol?-, "Imagine" de **John Lennon** és l'himne de la utopia -o de l'impossible?-, i quan **Gloria Gaynor** exclama "I Will Survive" ens regala l'himne del coratge, l'himne de la força, l'himne de les segones oportunitats. Tanmateix, allò que un himne vol dir, allò que permet encoratjar, no és ni precís, ni objectiu, ni irrefutable: més enllà de les temàtiques, parlem de cançons que ens connecten d'una manera diferent, essencial; que ens defineixen com a col·lectiu, com a conjunt de persones que, al manco, tenen aquestes lletres i melodies en comú. Cançons que són, en definitiva, transversals, emocionals, immortals.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=XgwnYXOfkk>

El llistat de temes que ho han fet a ca nostra és, també, inabastable: "Pa amb oli nacional" d'**Ocults**, "Bon dia" d'**Els Pets** i "Què volen aquesta gent?" de **Maria del Mar Bonet**, si és que n'hem de triar només una de la gran cantant mallorquina; "L'Empordà" i "El far del sud", per dir-ne dues de **Sopa de Cabra**, i "Viure sense tu", "Alegria" i "Wa Yeah!" d'**Antònia Font** com a possible triumvirat del grup mallorquí més enyorat. **Joan Manuel Serrat**, **Txarango**, **Lax'n'Busto**, **Tomeu Penya**, **Sau**, **Sisa**, **Ja T'Ho Diré**? Tots tenen al manco un himne que travessa fronteres geogràfiques, polítiques i socials, que sobresurt d'entre desenes, centenars i milers de cançons i ens representa a tots, tant si volem com si no.

Tot i això, no totes les grans cançons ho són. Hi ha bandes cèlebres i extraordinàries que potser no faran mai cap himne, i temes exquisits i fascinants que tampoc ho esdevindran. No és ni instantani ni automàtic, resulta difícil intuir quins seran els himnes que ens permetran connectar, en un futur, amb allò que feim i que som ara mateix. Si haguéssim de fer missions, però, la meua aposta seria una cançó que lliga, a la seva manera, amb l'esperit de la **Raffaella Carrà** i amb la *joie de vivre* que pregonava a les seves cançons: el tema "Som massa joves per estar tan tristos" que sonava, en la veu de n'**Apol·lònia Bauçà**, al darrer capítol de la primera temporada de la sèrie d'IB3 *Mai neva a ciutat*. El cant de joia, l'himne de l'alegria de la generació mil·lènnial.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=837qu-ZRzhw>